

[Finansministeren.]

uden at der er gjort nogen Bemærkning dertil, saa det er let forstaaeligt, at den kan komme igen her. Det drejer sig om Kurstabet paa Statsgælden. Jeg vil gerne oplyse, at det Beløb, Staten kommer til at tabe paa Kursen ved Renter og Afdrag paa Statsgælden, er budgetteret paa Finanslovsforslaget. Det er regnet med i Underskuddet paa de 46 Mill. Kr., og det er altsaa ikke nødvendigt at lægge det til igen. Ellers vilde Billedet være disse ca. 20 Mill. Kr. daarligere, end det faktisk er.

Derimod har det ærede Medlem Ret i, at der kan komme andre Udgifter end dem, der er opført. Udgifterne til Socialreformen er ikke opført paa Budgettet — ingen ved jo, hvor store de bliver —, og der kan maaske ogsaa komme andre Udgifter som Følge af de Forhandlinger, der nu føres om en eventuel Kriselovgivning. Der kan saaledes udmærket godt komme Udgifter udover dem, der er lagt til Grund ved Underskuddets Beregning til 46 Mill. Kr.

Den ærede konservative Ordfører (Schauermann) var vist ogsaa inde paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Udgifterne var for store. Men jeg tror ikke, det ærede Medlem vil nægte, at Vanskelighederne ved at tilvejebringe en virkelig Nedgang er meget store, fordi hvert Parti har sine Ønsker.

Det ærede Medlem ønskede at vide, paa hvilken Maade de Penge skulde skaffes, som skal bruges i Fremtiden til Dækning baade af det Underskud, der nu foreligger paa Finanslovsforslaget, og tillige af de Udgifter, som maatte fremkomme paa Grund af Forhandlingerne mellem de tre Partier, der nu forhandler. Med Hensyn til Underskuddet paa Finanslovsforslaget mener jeg, at man bør søge Dækning ved nye Indtægter, men jeg tror ikke, det er muligt i Øjeblikket at sige noget som helst om, hvilke Arter af Indtægter det vil blive — det maa jo komme frem senere, naar Beslutningerne skal tages. Men jeg er ikke enig med den ærede konservative Ordfører, hvis han mener, at det ikke er nødvendigt at dække disse Udgifter. Jeg tror, at det er sundt og godt, naar man bevilger Udgifter, ogsaa at have Indtægter til at dække dem med. Det er saadan her i Landet — det vil jeg ogsaa gerne sige til den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Gunnar Fog-Petersen), som var inde paa den samme Tanke —, at naar der som Kriseforanstaltning skal bevilges Midler til Lettelse af Byrderne et Sted, saa er der andre, som maa betale. Man kommer ikke udenom

denne lidt kedelige Vanskelighed, man kan ikke ophæve de økonomiske Love. Og at skyde Virkningerne af saadanne økonomiske Vedtagelser ud i en ubestemt Fremtid anser jeg for at være mere letsindigt, end man kan tillade sig. Jeg tror, det er sundt at søge at holde en saa god økonomisk Balance som muligt og at gøre Befolkningen klart, at hvad der skal til, skal maaske nok til, men det skal ogsaa betales. Det er muligt, at man kan leve paa Kredit to eller flere Mennesker imellem, men hvis ogsaa Staten begynder at leve paa Kredit i højere Grad end rimeligt, er jeg bange for, at den giver et slet Eksempel for de private, og saa er jeg bange for, at baade Statens og de privates Økonomi kommer saa langt ned, at det ikke bliver muligt at rette den op igen uden alt for store Ofre og alt for stor Skade.

Det er lidt underligt at høre disse Toner fra konservativ Side. Men Konservatismen antager jo mange forskellige Former til de forskellige Tider. Jeg gaar ud fra, at dette ikke er en Form, som man har paataget sig for Tilfældet, fordi man derved kan komme i Modsætning til det, man for Tiden bekæmper, eller i Overensstemmelse med den Kamp, man fører mod de Foranstaltninger, som resulterer af de tre Partiers Forhandlinger for Tiden. Men det vil sikkert blive interessant frem i Tiden at registrere ogsaa dette konservative Synspunkt. I det konservative Museum bør heller ikke det Synspunkt mangle, at man skal laane i Stedet for at dække Udgifterne ved normale Indtægter. Tidligere har det konservative Parti jo holdt paa — det har maaske endda regnet sig selv for at være det eneste Parti, der virkelig holdt derpaa —, at der skulde skaffes Dækning for Udgifterne. Det var jo et Standpunkt. At man nu indtager det modsatte baade i Folketinget og i Landstinget og opfordrer Finansministeren til at lade være med at skaffe Indtægter til Dækning af Udgifterne og blot laane væk, det vil, som sagt, sikkert blive en interessant Genstand for kommende Slægter at betragte i det konservative politiske Museum. Jeg skal ikke tage mere Hensyn til et saadant Standpunkt, end det er værd; jeg mener, at den Politik, der bør føres, er ikke den, at man følger de Konservative og blot laaner væk uden at tænke paa, hvordan disse Laan skal betales, men derimod, at man nu som til alle Tider søger at faa saa fast Bund under Statens økonomiske Politik som muligt. Det, mener jeg, giver den solideste og sundeste Ansvarsfølelse for